Серце матері, – то найбільше серце,
Руки матері, – то найніжніші руки,
Посмішка матері, – то найрадісніша посмішка,
Голос матері, – то найрідніший голос,
Слово матері, – то найщиріше слово,
Радість матері, – то найбільша радість,
Слово "мама", – то найдорожче слово,
А сльози матері, – то найпекучіші сльози.
І хто цього не звідав, той калікою на все життя остався.
А хто забув ті руки ласкаві, ті очі невсипущі, голос рідний, той мертвою колодою по світу ходить.
І горе тому, хто матері зрікся, будь це син чи дочка! У які шати вони не одягли б своє тіло, яку б посаду не займали у світі, сльози материнські випечуть на їх чолах ганебні тавра, які не змиють навіть своєю кров'ю.
Бо де сльоза матері впаде, – там ніщо не зросте, а ще як у серце попаде, – повік рану не загоїш.
То ж віддайте, діти, – малі і дорослі, – хоч частину свого тепла, своєї ласки, щирості і любові рідним матерям, що колись ви взяли у них!
А ваші діти зроблять це для вас.
І так з роду в рід,
З роду в рід.
Повік!